

PATRIARHIA ROMÂNĂ
Episcopia Ortodoxă Română a Australiei și Noii Zeelande
Parohia Ortodoxă "Sfânta MARIA"
511 Adelaide Road, Berhampore, 6023,
Wellington, Noua Zeelandă
Telefon: 0064 4 389 1630;
e-mail: preotnicolae.wellington@yahoo.com
website: www.orthodoxrowellington.org.nz

CUVÂNTUL ROMÂNESC de Wellington

Revistă Parohială, nr. 5, Luna Noiembrie 2013

Programul liturgic pe Luna Noiembrie 2013

- * 3 Noiembrie 2013: Duminica a 22-a după Rusalii, Pilda bogatului nemilostiv; ora 09:00 Utrenia; ora 10:00 Sfânta Liturghie;
- * 8 Noiembrie 2013: Soborul Sfinților Arhangheli Mihail și Gavriil; ora 09:00 Utrenia; ora 10:00 Sfânta Liturghie;
- * 10 Noiembrie 2013: Duminica a 25-a după Rusalii, Pilda samarineanului milostiv; ora 09:00 Utrenia; ora 10:00 Sf. Liturghie;
- * 17 Noiembrie 2013: Duminica a 26-a după Rusalii, Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina; ora 09:00 Utrenia; ora 10:00 Sf. Liturghie;
- * 21 Noiembrie 2013: Joi, Intrarea Maicii Domnului în Biserică, ora 09:00 Utrenia; ora 10:00 Sfânta Liturghie;
- * 24 Noiembrie 2013: Duminica a 30-a după Rusalii, Dregătorul bogat – Păzirea poruncilor; ora 09:30 Sf. Liturghie; ora 11:00 Sfântul Maslu;
- * 30 Noiembrie 2013: Sâmbătă, Sfântul Andrei, Apostolul românilor; ora 09:00 Utrenia; ora 10:00 Sfânta Liturghie.
- * **NOTĂ: 15 Noiembrie 2013: Vineri, începutul postului Crăciunului; în timpul postului Crăciunului la Praznicele Împărătești și Sâmbetele și Duminicile pâna la 15 Decembrie inclusiv, se face dezlegare la pește.**

Din cuprins:

- * Despre Familie;
- * Sărbători în Noiembrie;
- * Mărturisiri contemporane;
- * Evenimente Parohiale;
- * Învățăături duhovnicești;
- * Jurnal de gospodină;
- * Povestea vorbeii;
- * Colțul copilăriei;
- * Să facem cunoștință...;
- * Sfatul medicului;
- * Meditații.

„Noi avem lege și după legea noastră (cine greșește) trebuie să moară! (Ioan 19.7) ...Cel fără de păcat dintre voi să arunce cel dintâi cu piatra” (Ioan 8.7)

Noi... Acest pronume folosit la persoana I plural, trebuie să ne ducă cu gândul la altruism, la buna voință față de ceilalți oameni, la iubirea aproapelui și la alte virtuți demne de niște urmași ai lui Hristos. Din păcate însă, cei mai mulți folosim acest pronume pentru a ne masca egoismul, eu-l fiecărui, sau pentru a justifica egoismul personal prin participarea celorlalți la egoismul nostru sau prin împărtășirea

de către ceilalți a ideilor noastre. Tare mult ne place să fim niște oameni corecți și să respectăm legile omenești; respectăm mai mult legile noastre, decât porunca Mântuitorului de a ne iubi unul pe altul.

Numai că legile omenești sunt făcute de oameni pentru reglementarea unor situații, într-o măsură mai mare sau mai mică. De multe ori legile omenești sunt făcute de oameni pentru a masca ceea ce este potrivit lui Dumnezeu, adică pentru a îmbrăca lupul în piele de oaie. Deși omul are voința liberă și conștiința pentru deosebirea binelui de rău, pentru că firea noastră omenească este pătimasă, mândră, dornică de slava lumii, totuși este necesar să corectăm ceea ce ne înjosește demnitatea de făpturi create de însăși mâna lui Dumnezeu. Și foarte mult ne mai bucurăm când se mai găsește cineva să ne împărtășească ideile sau să ne cânte în strună. Și cu cât sunt mai mulți, cu atât mai bine pentru noi, devenind foarte ușoară justificarea că mai sunt și alții care fac așa sau zic așa. Am ajuns să zicem binelui-rău și răului-bine și dacă cel puțin unul este de acord cu noi, atunci cu toată îndreptățirea putem să-i spunem aproapei (ce poate fi un om simplu și smerit, care caută dreptatea și cere bucățica lui de pâine pentru care muncește și nu vrea nimic în plus) că e nebun și avem pretenția să ne creadă, pentru că așa zice proverbul: „Când doi îți spun că ești nebun, să-i crezi!”

Dar aici apare dilema: ce vreau să aleg? Să slujesc lui Dumnezeu, iubind pe aproapele și împlinind dreptatea cum se cuvine? Sau să-mi slujesc mie, astăzi fiind domn dintr-o fericită întâmplare, și să împlinesc dreptatea mea de om cu rang înalt, negândind măcar la porunca lui Hristos?

Trebuie să fim atenți la urmarea cuvintelor pe care le folosim. „Eu” caută să aducă după sine pe „noi”, pentru justificarea greșelii fiecăruia prin ceilalți. Dar justificarea păcatului prin „noi” duce imediat la separarea noastră de Dumnezeu prin „voi”: cine dintre voi e fără păcat... Iar cine crede că „astăzi” este un prezent continuu, se confruntă cu judecata lui Dumnezeu de „mâine”.

Este foarte ușor pentru oameni să judece pe ceilalți după legile omenești. Și dacă am avea la îndemână mereu câte o piatră, în fiecare zi am putea să exersăm aruncatul la țintă cu piatra în câte un om, mai mic sau mai mare, mai isteț sau mai umil. Legile omenești doar sunt făcute de oameni după principiul: câte capete, atâtea idei. Nimeni nu are voie să-mi atragă atenția. Nimeni nu are voie să-mi greșească. Dacă unul îndrăznește să facă așa, îi arăt eu lui cine sunt. Îl fac eu să vină în genunchi la mâna mea și o să-mi pupe și picioarele, la cât o să-l umilesc. Cum îndrăznește să se creadă om, când el e slugă? Cum îndrăznește să-mi vorbească de la om la om, când Dumnezeu l-a dat în stăpânire mea? Eu am rang înalt și chiar dacă nu sunt mai presus de Dumnezeu, totuși sunt egal cu El. Să văd eu dacă Dumnezeu e în stare să-l mai scoată pe smerit și pe sărac din mâna mea!...

Și așa căutăm să ne înarmăm în fiecare zi cu câte o piatră, fie oameni mari, fie oameni mici. Dar dacă noi ne facem piatră de poticnire pentru alții? Dacă prin noi vine ispita și îi facem pe alții să se clatine în credință, să greșească și să cârtească pentru nedreptatea pe care le-am făcut-o noi? Dacă ne va mostra conștiința atât de rău, încât toate pietrele pe care le-am strâns ar cădea pe capul nostru? Dacă ne cheamă Dumnezeu la judecată și ne va cere socoteală, mai mult decât ne-au întrebat frații noștri oameni?

Să lăsăm jos piatra osândirii altora și să ne întărim pe piatra credinței, cea din capul unghiului, Care este Hristos. Să nu fim noi cei care osândesc cu nedreptate pe cei ce au greșit, bine știind că și noi am greșit înaintea lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva, atunci când ne rugăm: „și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm...” rugăciunea să ni se întoarcă împotriva.

Să nu osândim noi, pentru ca nici Hristos să nu ne osândească și să putem merge spre El în pace, mântuindu-ne prin credință și împlinind toată dreptatea, așa cum se cuvine!

Preot Nicolae Floroiu

DESPRE FAMILIE

***Ce este familia?**

După învățătura Sfintei noastre Biserici, familia este un așezământ dumnezeiesc și temelia vieții de obște. Ea se întemeiază prin căsătorie, adică prin legătura dintre bărbat și femeie, binecuvântată de Dumnezeu în fața Sfântului Altar. Această legătură răsare din imboldul firesc sădit de Dumnezeu în om. „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va alipi de femeia sa și vor fi amândoi un trup” (Efes. 5, 31). Cea dintâi familie s-a întemeiat în Rai, având ca preot și martor pe Însuși Dumnezeu. „Și a făcut Dumnezeu pe om, după chipul Său; după chipul Lui Dumnezeu l-a făcut; a făcut bărbat și femeie. Și Dumnezeu i-a binecuvântat, zicând: creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul” (Fac.1, 27 – 28).

***Care sunt însușirile familiei creștine?**

Însușirile familiei creștine se desprind din învățătura sfintei Biserici despre căsătorie și sunt:

Unitatea și egalitatea. Familia trebuie să fie întemeiată prin legătura dintre un singur bărbat și o singură femeie. „Fiecare bărbat să-și aibă femeia sa și fiecare femeie să-și aibă bărbatul său” (1 Cor. 7, 2). Sfânta noastră Biserică nu îngăduie legătura dintre un bărbat și mai multe femei, căci aceasta înjosește femeia. În familia creștină femeia este soție, adică partenera de viață binecuvântată de Dumnezeu și împreună-lucrătoare cu bărbatul, în toate. Creștinismul a ridicat femeia din starea de înjosire față de bărbat, în care se găsea mai înainte, și a așezat-o în toată vrednicia ei de ființă creată „după chipul lui Dumnezeu”, precum spune Sfântul Apostol Pavel: „Nu mai este parte bărbătească și parte femeiască, pentru că voi toți una sunteți în Hristos Iisus” (Gal. 3, 28). Astfel, creștinismul a arătat pentru prima dată că femeii i se cuvine aceeași prețuire ca și bărbatului. Abia mult mai târziu, și orânduiri omenești i-au recunoscut femeii drepturi și îndreptățiri alături de bărbat.

Dragostea și buna învoire dintre soți. Când sila, sau alte pricini, ca de exemplu averea, duc la întemeierea unei familii, atunci rareori traiul între soți este fericit.

Curăția. Soții să nu fie în apropiată înrudire trupească și sufletească. Prin canoanele sale, sfânta noastră Biserică a stabilit gradele de rudenie, care fac cu neputință încheierea căsătoriei.

Sfințenia. Familia trebuie să fie binecuvântată prin Taina Sfintei Cununii. Sfântul Apostol Pavel numește căsătoria, prin care se înființează familia, Taină mare, dar nu altfel, ci numai dacă ea este întemeiată, în Hristos și în Biserică (Efes. 5, 32). Pentru însemnătatea pe care familia o are în viața de obște, binecuvântarea dumnezeiască este de neapărată trebuință.

Trăinicia. Căsătoria să fie pentru toată viața, căci: „Ce a unit Dumnezeu, omul să nu despartă” (Matei 19, 6). Iar Sfântul Apostol Pavel spune: „Celor ce sunt căsătoriți le poruncesc, nu eu, ci Domnul: Femeia să nu se despartă de bărbat. Iar dacă s-a despărțit, să rămână nemăritată sau să se împace cu bărbatul său; tot așa, bărbatul să nu-și lase femeia” (1 Cor. 7, 10 – 11). În afară de moartea trupească, sfânta Biserică îngăduie desfacerea legăturii dintre soți (divorțul) numai din pricini morale asemănătoare morții trupești, cum sunt: necredințioșia (adulterul), sau alte legături trupești neîngăduite (Matei 19, 9). Sfânta noastră Biserică îngăduie recăsătorirea soților văduvi.

***Care este scopul familiei?**

După învățătura sfintei noastre Biserici, scopul familiei este:

- 1) Nașterea de copii, spre înmulțirea neamului omenesc și a credincioșilor Sfintei Biserici;
- 2) Ajutorarea soților întreolaltă, pentru ușurarea vieții;
- 3) Ocrotirea moralității soților.

***Care este însemnătatea familiei pentru viață?**

S-a mai spus că omul este creat pentru viața în societate (de obște), adică pentru a trăi împreună cu semenii săi: „Și a zis Domnul Dumnezeu: nu este bine să fie omul singur; să-i facem ajutor potrivit pentru el” (Fac. 2, 18). Cea dintâi formă a vieții de obște este tocmai familia. Pe familie se întemeiază apoi toate celelalte forme de viață obștească. Dar familia nu este numai sâmburele din care crește obștea

(societatea) omenească, ci ea este și cel dintâi așezământ de creștere morală a omului, neapărat necesar pentru bunăstarea societății. Familia este răsadniță de virtuți și izvor de întărire morală. În sânul ei își primește copilul primele îndrumări de viață, care îi rămân întipărite în suflet pentru totdeauna. Căci, dacă temelia bunei creșteri a copilului este dragostea și înțelegerea firii sale, lucrul acesta se face mai întâi și cel mai bine în familie. Numai părinții au dragoste față de copiii lor în măsura cea mai mare și numai ei au prilej potrivit și îndelungat să înțeleagă deplin firea fiecărui copil al lor.

Pentru a-și putea îndeplini cum se cuvine lucrarea ei, de a crește oameni cinstiți în orice privință, familia creștină trebuie să se călăuzească după îndrumările morale sănătoase care se găsesc în învățătura Sfintei noastre Biserici Ortodoxe, păstrătoarea adevărurilor veșnice.

***Care sunt datoriile soților unul către altul?**

Iubirea și stima reciprocă. Soții sunt datori să se iubească și să se cinstească unul pe altul. Această datorie răsare chiar din unirea lor prin căsătorie, căci ei „nu mai sunt doi, ci un trup” (Matei 19, 6). Sfântul Apostol Pavel spune: „Bărbatul să-i dea femeii iubirea datorată; asemenea și femeia bărbatului” (1 Cor. 7, 3).

Credincioșia. Să-și păstreze unul altuia credincioșia făgăduită în fața Altarului.

Ajutorarea. Să se ajute unul pe altul în chip desăvârșit și să lucreze împreună pentru cele trebuitoare vieții, împărtășind împreună atât bucuriile cât și greutățile ei.

Curăția și cumpătarea. Să trăiască împreună în dreptate, curăție și cumpătate.

Munca împreună și desăvârșirea morală. În orice împrejurare, soții sunt datori să se lege cât mai strâns unul de altul, să-și împlinească lipsurile, să-și desăvârșască însușirile și darurile și să lucreze împreună pentru propășirea morală a fiecăruia și pentru buna educație a copiilor lor, având drept călăuză poruncile creștine. În felul acesta, viața creștină de familie va fi curată și sănătoasă, va fi școală de virtuți, roditoare de bine pământesc și ceresc.

***Din cine este alcătuită familia?**

Familia este alcătuită din părinți și copii. Părinții au datorii față de copii, iar copiii față de părinți.

***Mai cuprinde familia și alte persoane?**

Da. Pe lângă părinți și copii, familia mai cuprinde și pe celelalte rude, oricât de depărtate.

De aceea, toate rudele trebuie să se iubească, să se respecte și să se ajute, iar felul acesta de viață să pătrundă în toată societatea omenească, adică în marea familie a neamului omenesc.

În această mare familie a omenirii, care, după învățătura creștină, are ca Tată pe Dumnezeu, toți oamenii sunt frați între ei, prin Hristos. Așadar, familia creștină trebuie să fie o vatră în care focul dragostei să nu se stingă niciodată și de la care să se încălzească omul și obștea omenească.

SĂRBĂTORI ÎN NOIEMBRIE

8 Noiembrie, Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil

Biserica ne cheamă astăzi să cinștim pe Sfinții Îngeri și lucrarea lor în viața noastră și în lume. Este sărbătoarea Sfinților Arhangheli Mihail și Gavriil, în jurul cărora Biserica adună și serbează toată obștea, tot "soborul" Sfinților Îngeri laolaltă. Ca sărbătoare a îngerilor, ziua de 8 Noiembrie a început a se serba în Biserică de prin veacul al cincelea și ea s-a răspândit repede în tot Răsăritul creștin.

Despre îngeri, Biserica învață că ei sunt "duhuri slujitoare" (Evrei 1, 14), adică ființe fără trupuri, slugi credincioase lui Dumnezeu și totodată prieteni și ocrotitori ai noștri, puși de Dumnezeu, pe drumul anevoios de la leagăn, la patria noastră cerească, la "Cerul nou și pământul nou" ce vor să fie. Așadar, dacă îngerii se arată sub forme văzute, nu este aceasta firea lor cea adevărată; forma văzută este un chip de împrumut, ei sunt "lumea nevăzută", "cerul".

După descoperirile Sfintei Scripturi și după mărturisirile Sfinților, îngerii iubesc pe Dumnezeu, Îl preamăresc și-I Împlinesc voia Lui în conducerea lumilor, împărățiilor, a popoarelor, a oamenilor. Ca slujitori, îngerii sunt uneori împlinitori ai pedepselor lui Dumnezeu, cum a fost focul peste Sodoma sau pedepsele peste Egipt. Dar, în mod statornic, îngerii slujesc la apărarea și călăuzirea oamenilor. Ei duc rugăciunile noastre la Dumnezeu, ei ocrotesc pe cei drești: pe Lot de foc, pe Ilie de Ahab, pe cei trei tineri în cuptorul din Babilon, pe Apostolul Petru de Irod. Ei vestesc faptele mari ale mântuirii: Nașterea Domnului, suferința din Ghetsimani, Învierea Domnului, a doua Lui venire. Îngerii păzitori sfătuiesc de bine pe oameni prin glasul conștiinței: tot ce este în noi bun, curat, luminat, orice gând frumos, orice mișcare bună a inimii, rugăciunea, pocăința, faptele bune, toate acestea se nasc în noi și se înfăptuiesc din îndemnul îngerului păzitor.

La început, toți îngerii au fost făcuți de Dumnezeu buni, strălucind de frumuseți, de înțelepciune și de tot felul de daruri. Dar, Stăpânul Cerului și al pământului i-a supus unei încercări prin care îngerii, cu voie liberă, să-și dovedească ascultarea. Încercarea aceasta s-a petrecut înainte de facerea lumii. Și, în această încercare, o parte din îngeri, în frunte cu Lucifer, cel mai frumos și cel mai înzestrat dintre ei, s-a răzvrătit împotriva Ziditorului său, zicând: "Pune-voi scaunul meu deasupra norilor și voi fi asemenea cu Cel Preaînalt". Și amețit de mândrie, n-a vrut să mai asculte de Dumnezeu.

Despre căderea lui Lucifer și a îngerilor lui, Scriptura ne vorbește așa: "Și s-a făcut război în cer: Mihail, și îngerii lui, au pornit război cu balaurul. Și se războia și balaurul și îngerii lui și n-a izbutit el, nici nu s-a mai găsit pentru ei loc în cer. Și a fost aruncat balaurul cel mare, șarpele cel de demult, care se cheamă satana, diavolul cel ce înșela pe toată lumea, pe pământ și îngerii lui au fost aruncați cu el" (Apocalipsa 12, 7 – 9). Și așa a căzut Lucifer din cinstea de arhanghel, precum grăiește Domnul: "Am văzut pe satana ca un fulger căzând din cer" (Luca 10, 18). Și asemenea cu el și ceata de îngeri ce era sub dânsul, înălțându-se, a căzut și s-au făcut demoni, luptători împotriva mântuirii noastre.

Dar Arhanghelul Mihail, de-a pururi lăudatul, păzind ca o slugă credincioasă, "credea către Stăpânul său, s-a arătat adevărata căpetenie peste cetele celor fără de trupuri". Că, văzând cum a căzut vicleanul Lucifer, a lăudat cu glas pe Domnul tuturor și a zis: "Să luăm aminte, noi, care suntem făpturi,

ce a pățimit Lucifer, cel ce era cu noi: cel ce era lumină, acum s-a făcut întuneric. Că cine este ca Dumnezeu? Mi-ca-El? Că numele de Mihail asta înseamnă: "Cine este ca Dumnezeu".

Și așa s-a întocmit soborul, adică adunarea și unirea tuturor îngerilor credincioși lui Dumnezeu, iar Mihail Arhanghelul a fost rânduit de Atotputernicul Dumnezeu căpetenie a îngerilor buni și mare folositor și de bine făcător al mântuirii noastre și, luând chip văzut, s-a arătat multora, atât în Legea Veche, cât și în Legea Nouă.

Împreună cu Sfântul Arhanghel Mihail serbăm astăzi și pe preafrumosul și înveselitorul Arhanghel Gavriil, că și acesta, luând chip văzut, multe faceri de bine a dăruit neamului omenesc, arătate în amândouă Testamentele.

Așa, în proorocia lui Daniel, Gavriil este numele tălmăcitor al vedeniei (*Daniel 8, 16*). De asemenea, Gavriil arată lui Daniel înțelesul celor șaptezeci de săptămâni de ani până la venirea lui Mesia Hristos (*Daniel 9, 21 – 27*). După Sfânta Tradiție, tot Gavriil, vestește lui Ioachim și Ana că din ei se va naște Doamna, Stăpâna noastră, Maria, Născătoarea de Dumnezeu.

În Legea Nouă, Gavriil descoperă preotului Zaharia, nașterea lui Ioan, Botezătorul Domnului (*Luca 1, 19*). Tot Gavriil anunță Fecioarei în Nazaret nașterea de la Duhul Sfânt a Domnului Hristos, Mântuitorul lumii (*Luca 1, 28*). Unii zic că tot Arhanghelul Gavriil a fost îngerul în veșmânt alb, care, pogorându-se din cer, a răsturnat piatra de la ușa mormântului și a șezut deasupra ei, la ceasul Învierii Domnului. Și el a fost acela care, cel dintâi, a dat Mironosițelor vestea Învierii. Și, ca să zicem mai cuprinzător, dumnezeiescul Gavriil a slujit la toată iconomia Întrupării Cuvântului lui Dumnezeu, din început și până la sfârșit.

Pentru aceasta și Biserica lui Hristos a hotărât să-l prăznuiască pe el, împreună cu Arhanghelul Mihail, și să cheme darul și ajutorul amândurora, rugându-i ca, prin mijlocirea și rugăciunile lor, în veacul de acum, să aflăm izbăvire de rele, iar în cel ce viitor, să ne învrednicim bucuriei și Împărăției cerești. Amin.

***La praznicul Sfinților Arhangheli urăm sănătate, cu bucurii și împliniri Prea Sfințitului nostru Părinte Episcop Mihail, precum și Prea Cucernicului Părinte Protoiereu Mircea Mihai Corpodean, din partea preotului paroh și a întregii Comunități Ortodoxe Române din Wellington, întru mulți și binecuvântați ani!**

La mulți ani, Prea Sfinția Voastră!

La mulți ani, Părinte Protoiereu!

11 Noiembrie, Sfântul Mare Mucenic Mina

Sfântul Mina a trăit pe vremea împărăției lui Dioclețian și Maximian (286-305), și era creștin din țara Egiptului și ostaș din ceata tribunului Firmilian, aflându-se în răsărit cu trupa sa, în Cotianul Frigiei, unde stăpânea dregătorul Arghirisc. Deci, acești împărați păgâni au dat poruncă în toate părțile ca, oricine nu se va închina zeilor, să fie pedepsit cu chinuri și cu moarte, încât pretutindeni creștinii erau siliți să jertfească idolilor.

Atunci, fericitul Mina, nesuferind să vadă cinstindu-se rătăcirea idolească și închinarea la idolii cei fără de suflet, și-a lepădat ostășia și s-a dus în munte, în pustie, voind mai bine a vieții cu fiarele, decât cu un popor care nu cunoaște pe Dumnezeu. Și, umbla din loc în loc, învățând legea lui Dumnezeu și curățindu-și sufletul cu postul și cu rugăciunea.

Și, trecând multă vreme, s-a făcut în cetatea Cotiani un mare praznic idolesc, la care, adunându-se mult popor păgân, se făceau jocuri și întreceri, alergări și lupte în cinstea necuraților zei. Deci, întărindu-se îndeajuns și auzind de acest praznic, Sfântul Mina s-a aprins de râvnă pentru Hristos și, lăsând munții și pustietatea, a venit în cetate. Și, stând în mijlocul oamenilor, la un loc înalt, a propovăduit cu îndrăzneală pe Hristos. Prins și adus înaintea dregătorului Arghirisc, acesta l-a osândit să fie bătut fără cruțare cu vergi și târât prin cioburi ascuțite, de i-au sfărtecat trupul. L-au frecat apoi cu gheme de păr aspru, fără milă, l-au ars cu făclii și l-au tras pe o roată.

Dar Hristos își întărea Mucenicul care, rămânând neștrămutat în credință, striga cu glas mare: "De Dumnezeu nu mă voi lepăda. Al lui Hristos am fost, sunt și voi fi și idolilor voștri nu voi jertfi, nici le voi pleca genunchiul meu". Acestea auzindu-le dregătorul, a dat cea din urmă hotărâre, zicând: "Lui Mina ostașul poruncim să i se taie capul cu sabia". Și așa, Sfântul Mina a luat de la Hristos cununa Mucenicilor.

După moartea păgânilor, și urătorilor de Dumnezeu împărați ai Romei, împărășind dreptcredinciosul împărat Constantin cel Mare și credința în Domnul nostru Iisus Hristos sporind, atunci, oarecare iubitori de Hristos din cetatea Alexandriei, căutând și aflând moaștele Sfântului slăvitului Mucenic al lui Hristos Mina, au zidit o biserică cu numele lui. În aceeași vreme, un negustor dreptcredincios din ținutul Isauriei, venind în Alexandria pentru neguțătorie și auzind de minunile și de tămăduirile cele multe care se făceau în biserica Sfântului Mina, a zis întru sine: "Mă voi duce și eu, deci, și mă voi închina cinstitelor moaște ale Sfântului Mucenic și voi duce și eu un dar în biserica lui, ca Dumnezeu să-mi fie și mie milostiv, cu rugăciunile răbdătorului Său de chinuri". Și așa, sculându-se, a purces, luând cu sine o pungă plină de galbeni. Și, venind la un iezor făcut de revărsarea mării, a aflat o trecătoare și a venit la locul ce se zicea Loxonita, și acolo, ieșind la țarm, își căuta un loc unde să se odihnească peste noapte, că era seară. Și aflând o casă, a zis stăpânului ei: "Prietene, fie-ți milă și mă primește în casa ta, ca să dorm peste noapte, că a apus soarele și mă tem a merge singur pe cale, și nici nu am tovarăș să călătorească cu mine". Iar cel cu casa a zis: "Intră, frate, și rămâi aici, până ce se va face ziuă". Deci, intrând oaspetele în casă, s-a culcat și a adormit. Iar cel cu casa, văzând la oaspete punga cu galbeni, a râvnit la ea și, îndemnat fiind de diavol, a gândit săucidă pe oaspetele său, ca să ia aurul. Deci, s-a sculat la miezul nopții și l-a sugrumat cu mâinile sale, apoi, tăindu-l în bucăți, l-a pus într-o coșniță și l-a ascuns în cămara sa cea mai dosnică, căutând un loc foarte ferit, unde să-l îngroape. Pe când făcea el acestea, s-a arătat Mucenicul lui Hristos, Mina, șezând pe cal, venind ca un ostaș trimis de împăratul și, intrând pe ușă în casa ucigașului, întreba de oaspetele cel ucis. Iar ucigașul se lepăda, zicând către Sfântul: "Nu știu ce spui, stăpâne, n-a fost la mine nimeni". Iar Sfântul, coborând de pe cal, a intrat în cămara cea mai dinăuntru. Și, aflând coșnița, a tras-o afară și a zis către ucigaș: "Ce este aceasta?" Iar acela, foarte înfricoșat, s-a aruncat pe sine la picioarele Sfântului, iar Sfântul, alcătuiind bucățile celui tăiat și rugându-se, a înviat pe cel mort. Și a zis către dânsul: "Dă slavă lui Dumnezeu!". Iar el, sculându-se ca din somn și cunoscând ce a pătimit de la cel cu casa, a preaslăvit pe Dumnezeu și se închina ostașului celui ce se arătase, mulțumindu-i. Deci, Sfântul, luând aurul de la ucigaș, l-a dat omului celui înviat și i-a zis: "Mergi în calea ta cu pace". Iar întorcându-se către ucigaș, l-a prins și l-a bătut, certându-l pe dânsul, iar el cerea iertare; iar Sfântul, dându-i iertare și rugându-se pentru dânsul, a încălecat pe cal și s-a făcut nevăzut de la ochii lui.

Era în Alexandria un om cu numele Eutropiu. Acesta a făgăduit să dea la Biserica Sfântului Mina un vas de argint și, chemând pe argintar, i-a poruncit să-i facă lui două vase de argint: un vas cu numele Sfântului și să scrie pe el cuvintele acestea: "Vasul Sfântului Mare Mucenic Mina", iar celălalt a poruncit să-l facă cu numele lui, și să scrie pe el așa: "Vasul lui Eutropiu, cetățean al Alexandriei".

Și argintarul, după poruncă, a început a lucra, iar când a sfârșit amândouă vasele, vasul Sfântului Mina a ieșit mai frumos și mai luminat, și, scriind numele fiecăruia pe vasul său, le-a dat lui Eutropiu.

Acesta, călătorind odată pe mare, a mâncat din amândouă vasele, nou făcute, și văzând vasul cel făcut cu numele Sfântului Mina mai frumos decât vasul lui, nu voia să-l mai dea Sfântului, ci a poruncit slugii sale ca să pună într-însul bucate, iar vasul celălalt a gândit să-l trimită la Biserica Sfântului Mina. Deci, după ce s-a sfârșit masa, sluga a luat vasul Mucenicului și, mergând la marginea corabiei, a început a-l spăla în mare. Și, spălându-l, a căzut asupra lui o spaimă, că a văzut un om ieșind din mare, care, răpind vasul din mâna lui, s-a făcut nevăzut. Iar sluga, tremurând de frică, s-a aruncat în mare după vas. Aceasta văzând, stăpânul lui s-a temut și, plângând zicea: "Vai mie, ticălosul, că am râvnit vasul Sfântului și am pierdut și pe robul meu împreună cu vasul. Iar Tu, Doamne Dumnezeu meu, nu te mânia până la sfârșit asupra mea și fă milă cu sluga mea. Că iată, dau făgăduință că, dacă voi afla măcar trupul slugii mele, apoi voi face alt vas ca acela și-l voi da pe el plăcutului Tău, Sfântul Mina, sau prețul vasului celui pierdut îl voi da la Biserica Sfântului". Și, ajungând corabia la mal, a ieșit Eutropiu la uscat și se uita pe țărmul mării, vrând să vadă trupul slugii aruncat în mare, ca să-l îngroape pe el. Și, luând aminte cu sârguință, a văzut pe sluga sa cu vasul ieșind din mare și, înspăimântându-se, a zis cu mare glas: "Slavă lui Dumnezeu, cu adevărat mare este Sfântul Mucenic Mina". Și au ieșit afară toți din corabie și, văzând pe slugă ținând vasul în mâini, s-au mirat și slăveau pe Dumnezeu. Și l-au întrebat pe el cum a rămas viu și cum a ieșit sănătos. Iar el le-a spus zicând: "Când m-am aruncat în mare, un bărbat cu bună înfățișare, împreună cu alți doi m-au apucat și au călătorit împreună cu mine ieri și astăzi până aici". Iar Eutropiu, luând pe slugă și vasul, s-a dus la biserica Sfântului Mina și, închinându-se, au lăsat vasul cel făgăduit Sfântului și s-au dus, mulțumind lui Dumnezeu și preaslăvind pe plăcutul Său, Sfântul Mina.

O femeie oarecare cu numele Sofia, din părțile Fecozaliei, mergea la Sfântul Mina ca să se închine, și a întâmpinat-o un ostaș pe când mergea pe cale și poftind-o pe dânsa, o silea la desfrânare, iar ea, împotrivindu-se, chema în ajutor pe Sfântul Mucenic Mina, care n-a trecut-o cu vederea, ci și pe siluitor l-a certat și pe femeie a păzit-o nevătămată. Că ostașul acela, legând calul de piciorul său cel drept, voia să o silească pe ea. Iar calul, sălbăticiindu-se, nu numai că a apărât pe femeie, ci și pe stăpânul nelegiuit l-a târât până la Biserica Sfântului Mina, nechezând și sforăind, încât a scos pe mulți din Biserica să-l vadă, că era praznic și se adunase mulțime de popor la Biserica. Deci, văzând ostașul adunare de bărbați și calul tot sălbăticiindu-se, și că nimeni nu putea să-l ajute, și-a vădit fără rușine fărădelegea sa, mărturisind-o înaintea tuturor. Și îndată s-a oprit calul și s-a făcut blând. Iar ostașul, intrând în Biserica, a căzut în genunchi, rugându-se și cerând iertare pentru păcatul său.

Un șchiop și o femeie mută ședea lângă Biserica Sfântului, împreună cu mulți alții, pentru tămăduire, iar la miezul nopții, când dormeau toți, Sfântul s-a arătat șchiopului și i-a zis: "Apropie-te încetișor de femeia cea mută și o atinge pe dânsa la picior". Iar șchiopul a zis: "Sfinte al lui Dumnezeu, au doară desfrânat sunt eu de-mi poruncești aceasta?" Iar Sfântul i-a zis a doua oară și a treia oară același lucru: "Dacă nu vei face aceasta, nu te vei tămădui". Deci, omul s-a târât, după porunca Sfântului, și a atins-o pe cea mută la picior. Iar ea, deșteptându-se, a început a striga, supărându-se asupra șchiopului, care, temându-se de ea, s-a sculat și, sărind, a fugit. Și așa au căpătat amândoi vindecarea lor: că femeia mută a grăit limpede, iar omul cel șchiop a sărit ca cerbul. Și amândoi, înțelegând minunea, au dat mulțumire lui Dumnezeu și Sfântului Mucenic Mina.

Un oarecare păgân, avea ca prieten un creștin. Deci, ducându-se păgânul într-un loc departe, a dat prietenului său, spre păstrare, o lădiță cu o mie de galbeni. Și păgânul a zăbovit câtăva vreme în acel loc. Iar creștinul a gândit în inima sa să nu mai dea înapoi galbenii păgânului, când se va întoarce, ci să-i tăinuiască, ceea ce a și făcut. Că venind, păgânul a cerut creștinului să-i dea galbenii ce i-a încredințat spre păstrare, iar creștinul a tăgăduit, zicând: "Nu știu ce grăiești, că nu mi-ai dat mie nimic". Păgânul, auzind aceasta, s-a mâhnit și s-a deznădăjduit de aurul său, dar a zis creștinului: "Frate, nimeni nu știe de aceasta, numai unul Dumnezeu și dacă tăgăduiești aurul, cel dat ție spre păstrare, zicând că nu l-ai primit, apoi spune aceasta cu jurământ. Deci, să mergem la Biserica Sfântului Mina și acolo jură-te că n-

ai luat de la mine lădița cu o mie de galbeni". Și au mers amândoi și creștinul s-a jurat, înaintea lui Dumnezeu, că n-a luat de la păgân aurul lui spre păstrare. După sfârșitul jurământului, au ieșit amândoi din Biserică și, când au încălecat pe caii lor, a început calul creștinului a se sălbătici, încât nu mai era cu putință a-l ține, pentru că, rupând frâul, a fugit și a aruncat la pământ pe stăpânul său. Și, căzând creștinul de pe cal, i-a ieșit din deget inelul și o cheie din buzunarul său. Apoi, sculându-se, a prins calul și l-a înlăncuit și, încăleacănd iarăși, mergea împreună cu păgânul. Ajungând la un loc, a zis creștinul către păgân: "Prieten, iată, locul este frumos; să descălecăm de pe cai și să mâncăm". Descăleacănd au slobozit caii să pască, iar ei au început a se ospăta. Deci, după puțin timp, creștinul a văzut pe sluga sa că venise și stătea înaintea, ținând lădița păgânului într-o mână, iar în cealaltă, inelul cel căzut din degetul lui și cheia. Văzându-l, s-a înspăimântat și a zis către slugă: "Ce este aceasta?" Sluga a zis: "Un ostaș călare a venit la stăpâna mea și i-a dat cheia și cu inelul și a zis către dânsa: „Trimite în grabă lădița păgânului, ca să nu cadă bărbatul tău în primejdie. Deci, mi-a dat mie acestea, ca să ți le aduc, precum ai poruncit". Iar păgânul, văzând aceasta, s-a mirat de minune și, bucurându-se, s-a întors împreună cu creștinul la Sfântul Mina și s-a închinat până la pământ și cerea cu stăruință Botezul, pentru o minune ca aceasta, la care el însuși a fost de față. Iar creștinul ruga pe Sfântul să-i dea lui iertare, ca unul ce a defăimat legea lui Dumnezeu. Și amândoi au primit precum au cerut: unul, Sfântul Botez, iar celălalt, iertare; și a mers fiecare întru ale sale, bucurându-se și slăvind pe Dumnezeu și pe plăcutul Său, Sfântul Mucenic Mina.

21 Noimbrie, Intrarea Maicii Domnului în Biserică

Pricina sărbătorii de astăzi este faptul aducerii, cu evlavie, în Biserica Legii Vechi din Ierusalim, a copilei de trei ani, care avea să fie Maica Domnului nostru Iisus Hristos; întâi, pentru că acest lucru, atunci când s-a petrecut, s-a făcut într-un chip minunat și al doilea, că un fapt care este ca o pregătire la Taina cea înfricoșătoare de la Crăciun, a nașterii cu trup de om a Cuvântului lui Dumnezeu, întrucât Taina aceasta tot prin mijlocirea Născătoarei de Dumnezeu avea a se face.

Întâmplarea aceasta nu se află în Sfânta Scriptură, ci se întemeiază numai pe Tradiția Bisericii și a început să se sărbătorească, pe la anul 750. Dar iată în ce chip istorisesc sfințele cărți bisericești, pricina pentru care Născătoarea de Dumnezeu a fost dusă la Templul Legii Vechi și dăruită Domnului.

Ana, cea pururea pomenită, care mai toată viața ei a fost stearpă, adică fără să nască copii, luând îndemn, din Cartea Sfântă la cele ce s-au petrecut cu cealaltă Ana, care era și ea stearpă, maica Proorocului Samuel, ruga, împreună cu bărbatul ei Ioachim, pe Stăpânul firii, să le dăruiască lor un prunc, făgăduind că, dacă le va

împlini cererea, îndată îl vor dărui și închina lui Dumnezeu. Și așa a născut Sfânta Ana pe ceea ce s-a făcut pricina mântuirii neamului omenesc, pe împăcătoarea și împrienitoarea lui Dumnezeu cu oamenii, pe pricina înnoirii lui Adam cel căzut, a învierii și îndumnezeirii lui, pe Preasfânta și de Dumnezeu Născătoarea și pururea Fecioara Maria. Iar când ea a fost de trei ani, au luat-o părinții ei și au adus-o la Templu și au încredințat-o preoților. Deci, luând-o arhiereul cel de atunci, Zaharia, a dus-o în cele mai dinăuntru ale Bisericii unde, o dată pe an, intra numai singur arhiereul. Și acesta a făcut-o din insuflarea

lui Dumnezeu, Cel ce avea să se nască dintr-însa, spre îndreptarea și mântuirea lumii cea stricată prin păcat. Și a rămas fecioara acolo, petrecând doisprezece ani de sfântă viețuire. Că erau la Templul din Ierusalim trei rânduri de chilii, în care locuiau, cu frica de Dumnezeu, fecioare și văduve închinare Domnului, precum și preoții și slujitorii, trăind din averea Templului. În acest loc de bună creștere, Sfânta Fecioară, neconținut deprindea, sub supravegherea fecioarelor mai în vârstă, lucrul de mână, citirea Scripturii și îndeosebi, rugăciunea.

Iar când s-a apropiat vremea dumnezeieștii Bunevestiri, ieșind de la Templu, Sfânta Fecioară a descoperit arhiereului și preoților că ea, încă din leagăn, este făgăduită lui Dumnezeu și că ea însăși a ales o viață de feciorie neîntreruptă. Drept aceea, la 15 ani ea a fost logodită cu dreptul Iosif, rudenia sa, de 84 de ani, ca, sub chipul căsătoriei, să se păzească curată în lume; și astfel, Iosif logodnicul, a slujit ca martor la Nașterea cea fără prihană a Domnului, cât și ca ocrotitor la fuga în Egipt și la întoarcerea de acolo la Nazaret, în pământul lui Israel.

Iubiți, așadar, fraților, pe Maica Domnului, - spune un părinte, - iubiți-o cu inima fierbinte și plină de nădejde. Rămâneți tari și țineți învățăturile pe care le-ați primit de la Biserică, despre Maica Domnului, cinstiți pe Născătoarea de Dumnezeu. Respingeți cu tărie minciunile rătăciților, care defaimă pe Sfânta Fecioară. Să știți că diavolul strigă prin gura hulitorilor, diavolul care o urăște, pentru că ea a născut pe Cel ce i-a surpat stăpânirea. Rămâneți tari în tradițiile sfinte ale Bisericii și cinstiți pe cea plină de dar și mai ales slujiți-o și luați-o ca apărătoare și sprijinitoare. Că mult poate rugăciunea Maicii, spre îmblânzirea Stăpânului, și nu este nimeni care să se încreadă în mila Preacuratei și să nu fie ajutat și mângâiat. Cu ale ei preacurate rugăciuni, Doamne miluiește-ne și ne mântuiește pe noi! Amin.

30 Noiembrie, Sfântul Apostol Andrei

Acesta a fost din Betsaida, orașel pe malul lacului Ghenizaret, fiul lui Iona, din Galileea, și fratele lui Petru, primul dintre ucenicii Domnului Hristos. Înainte de a fi Apostol al Domnului, Sfântul Andrei a fost ucenic al Sfântului Ioan Botezătorul. Dar, dacă a auzit, a doua zi după Botezul lui Iisus în Iordan, pe dascălul său Ioan, arătând cu degetul către Iisus și zicând: "Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatul lumii" (Ioan 1, 29), Sfântul Andrei, lăsându-l pe Ioan, a urmat după Hristos, zicând fratelui său Petru: "Am găsit pe Mesia, care se tâlcuiește Hristos" (Ioan 1, 41). Și astfel, l-a tras și pe Petru spre dragostea lui Hristos. Drept aceea, Sfântului Andrei i se mai spune și Apostolul cel întâi chemat al Domnului. Și se află în Scriptură și alte multe învățături despre dânsul.

Din zilele acelea, ca și ceilalți Apostoli, Sfântul Andrei a urmat Mântuitorului, însoțindu-l pe drumurile Țării Sfinte, adăpându-se din izvorul neseecat al dumnezeieștilor descoperiri pe care le aducea Mântuitorul. A fost martor faptelor minunate săvârșite de Domnul, s-a împărtășit din cuvântul dumnezeiesc, dătător de viață, al credinței cele noi întemeiată de Hristos și mai presus de toate, a văzut Patimile Domnului, a plâns moartea Lui pentru noi și s-a întărit în credință, în ziua Învierii.

La rândul ei, Tradiția Bisericii ne spune că, după Înălțarea Domnului la cer și după Cincizecime, Apostolii au tras la sorți și au mers în toată lumea, pentru propovăduire. Atunci, acestui întâi chemat, i-a căzut sorțul să meargă în Bitinia, Bizantia, Tracia și Macedonia, cu ținuturile din jurul Mării Negre, până la Dunăre și Sciția (adică Dobrogea noastră) și până în Crimeea, însă, a umblat în aceste locuri nu în

grabă, ci, în fiecare, zăbovind și răbdând multe împotriri și nevoi, pe toate biruindu-le cu ajutorul lui Hristos. S-a întors la urmă din nou în Bizantia, hirotonind acolo episcop pe Stahie și, străbătând celelalte țări, a ajuns la ținutul Peloponezului, unde pe mulți i-a tras de la idoli la Hristos. Tot din Tradiție, mai știm că Sfântul Andrei a avut și un sfârșit de mucenic, fiind răstignit, la Patras, lângă Corint, cu capul în jos, pe o cruce în formă de X, căreia i s-a spus "Crucea Sfântului Andrei". Dumnezeuului nostru slavă!

MĂRTURISIRI CONTEMPORANE

Vă prezentăm în acest număr, povestea părintelui G.P. căsătorit cu S.S., veniți de curând la Ortodoxie.

„Înainte eram în căutare de puteri supra-naturale. Fiind dintr-o familie hindusă, mă închinam la idoli, participam la ceremoniile tradiționale din Fiji și mă rugam chiar și cu musulmanii. Deși pare ciudat, încet-încet L-am descoperit pe Dumnezeu albilor cum speram demult, dar L-am descoperit și pe adevăratul Mântuitor al lumii. L-am primit ca Mântuitor al meu personal și am început să merg la biserică, neștiind adevărul. Am mers la biserică mai întâi pentru a deveni creștin, pentru a-i cunoaște pe creștini ca oameni buni. Am început să fac asta la Armata Salvării pentru o perioadă de 3 ani, dar aflând despre Sabat, sănătate și post și a doua venire a lui Hristos, am început să merg la Biserica Adventistă de ziua a șaptea, crezând că acei credincioși erau singurii care țineau sfântul Sabat și urmau poruncile Bibliei. Eram un om liber și știam că merg în direcția cea bună. În anul 1988 m-am botezat în această biserică și am fost mereu primul în răspândirea Evangheliei lui Hristos prin evanghelizare. În dar primisem, în dar dădeam, mergând din ușă în ușă.

Am urmat cursurile Facultății din Fulton, obținând Diploma de Licență în Teologie și am servit în biserică timp de 26 de ani, din care 15 ani ca pastor în insula Fiji. Mergeam oriunde mă conducea Domnul. În acea perioadă am avut multe necazuri și încercări și am trecut prin diferite ispite, dar Domnul Iisus Hristos a fost mereu doar la o rugăciune distanță și m-a scos din orice împrejurare. Oricare ar fi fost motivele, Domnul meu Iisus mi-a arătat Calea și într-o zi m-a dus să vizitez Biserica Ortodoxă Greacă din Sabeto, Nadi, în Fiji. Motivul pentru a merge acolo așa cum plănuisem, a fost să o duc pe mama mea să-l vadă pe fratele meu mai mic, care era șoferul Prea Sfințitului Episcop A.

La biserică aceea, unde trăia fratele meu, era un preot care s-a rugat pentru mama mea și mi-a vorbit, dându-mi nădejdea că Dumnezeu mă chema să vin la Adevăr. Episcopul era plecat din Fiji și după ce s-a întors, probabil că cei de la biserică i-au spus despre mine și el a venit să ne viziteze pe mine și familia mea, călătorind 50 mile până în locul unde trăiam. Am fost surprins de faptul că Dumnezeu știe ce e cel mai bine pentru slujitorii Lui și El ni se înfățișează ca un Tată Care ne cheamă mereu să ne întoarcem acasă, după cum ne vorbește Sfânta Scriptură despre fiul cel risipitor.

Episcopul ne-a vizitat de 3 ori și de fiecare dată venea însoțit de câțiva preoți bine cunoscuți, care slujeau în Noua Zeelandă. Dând slavă lui Dumnezeu, acesta a fost punctul nostru de cotitură și L-am primit pe Hristos și am fost botezați în biserică de către Prea Sfințitul Episcop și prin bunătatea lui, eu am fost dus în Grecia, unde am fost hirotonit ca diacon, apoi preot. De atunci nu m-am mai uitat înapoi și fiecare zi cu Mântuitorul era o zi mai dulce decât cea de dinainte.

Cel mai frumos lucru în a fi ortodox este că participăm la Sfânta Liturghie și primim Sfânta Împărtășanie. Domnul nostru Iisus a spus că “trebuie să facem acest lucru întru pomenirea Lui” de fiecare dată când ne întâlnim, nu la 3 sau 6 luni, ci la fiecare slujbă. Aceasta este ceea ce pierdusem în biserică protestantă - sfintele icoane, Sfintele Taine, Mărturisirea, Dragostea, iar acum, deși sunt doar câteva exemple, acestea sunt cele mai importante mijloace în legătura mea cu Dumnezeu. Acum sunt mai

puternic decât înainte și știu sigur că mă îndrept spre casă, pe care Domnul nostru Iisus Hristos a pregătit-o pentru fiecare creștin ortodox în Împărăția Sa.

Trăiesc o mare bucurie prin închinarea în Biserică, prin cântările înălțătoare de suflet, prin rugăciunile și dulcea comuniune de care mă bucur alături de creștini, frații și surorile mele, indiferent de limbă, rasă sau culoare. Primim cea mai mare binecuvântare pe care Hristos Domnul și Învățătorul nostru o dă fiecăruia dintre noi, care ne iubim unul pe altul, așa cum ne-a iubit El mai întâi.

Acum, pentru mine, moartea nu mai este un salt în întuneric sau o călătorie în spațiul cosmic. Nu este o pierdere, ci un câștig pentru că Iisus, Domnul meu, a pregătit un loc pentru mine în Rai. Domnul este Calea și numai dacă Îl urmăm în Adevăr, atunci viața pe care o dă El este a noastră. Avem doi copii: P.M. de 10 ani care vrea să devină călugăriță și D., fiul nostru de 27 de ani, care este pastor la Biserica Adventistă de ziua a șaptea din Fiji și la vremea rânduită de Dumnezeu și cu voia Lui va cunoaște și el adevărul și se va întoarce acasă. Slavă lui Dumnezeu!” Amin.

Text tradus și adaptat de părintele Nicolae Floroiu

EVENIMENTE PAROHIALE

Luna Octombrie a debutat prin trimiterea către arhitect, încă de la sfârșitul lui Septembrie, a scrisorii de intenție din partea Consiliului Parohial, pentru alcătuirea proiectului în vederea lucrărilor ce trebuie făcute la structura de rezistență a clădirilor Bisericii și sălii sociale, pentru a corespunde normelor de siguranță ale Consiliului Local din Wellington, în caz de cutremur.

În data de **10 octombrie 2013**, s-au trimis din partea Parohiei către Cancelaria Episcopală din Australia, documente legate de administrația Parohială, întocmite în ultima perioadă. Astfel s-a trimis Statutul de organizare și funcționare al Parohiei în două exemplare, raportul financiar-contabil pe anul trecut, copii ale proceselor verbale încheiate în urma ședințelor de Consiliu Parohial, minutele încheiate la ședințele Adunărilor Generale Parohiale, lista membrilor Parohiei pe anul 2013, precum și un raport de activitate al părintelui Nicolae Floroiu, de la sosirea în Noua Zeelandă și până în prezent.

Duminică, **20 Octombrie 2013**, după Sfânta Liturghie am început repetițiile pentru colindele de Crăciun, în urma apelului lansat deja în jurul datei de 13 Octombrie. Astfel s-a stabilit un mic repertoriu de colinde ce vor fi cântate la casele credincioșilor ce doresc să primească colindători.

În data de **24 Octombrie 2013**, s-a trimis în contul Protopopiatului Ortodox Român din Auckland, suma de \$ 500 NZD, ca ajutor din partea Parohiei noastre pentru sinistrații din Galați în urma inundațiilor din septembrie, ca răspuns la apelul Prea Sfințitului Părinte Episcop Mihail de a-i ajuta pe cei aflați în necaz și strâmtorare. Dumnezeu să răsplătească bună-voința celor ce au contribuit la ajutorarea fraților noștri sinistrați!

Duminică, **27 Octombrie 2013**, după Sfânta Liturghie, am continuat cu repetițiile colindelor de Crăciun, având bucuria participării mai multor credincioși ce doresc să cânte colinde. Cu această ocazie, lansăm încă o dată apelul ca oricine vrea să ni se alătore și să cânte colinde, să vină cu dragă inimă! De asemenea, așteptăm cât mai mulți copii și tineri să participe la repetiții.

În vederea strângerii de fonduri necesare lucrărilor și întreținerii, Duminică **20 Octombrie 2013**, am anunțat organizarea unui **Garage Sale** la Biserica noastră pentru data de **Sâmbătă 9 Noiembrie 2013**. Întrucât s-au primit deja lucruri ce mai pot fi încă folosite, pentru a fi vândute în vederea strângerii de fonduri, Duminică **27 Octombrie** s-a făcut o triere a lor și s-au pus în ordine. Facem apel încă o dată

către toți cei cu inima bună să facă donații către Biserică și să ne sprijine în acțiunea noastră! Mulțumim din toată inima celor ce ne sprijină și sunt alături de noi în lucrarea noastră pastoral-misionară!

DONAȚII

Donațiile individuale ne ajută să completăm misiunea noastră și ne permit să extindem asistența religioasă către toți frații noștri în Hristos pe plan social, cultural și spiritual, conform învățăturilor Sfintei Evanghelii. Parohia noastră este o Organizație religioasă non-profit și este scutită de impozit, iar donațiile dumneavoastră sunt calculate ca o deducere de taxe, pe care fiecare ar trebui să o obțină la sfârșit de an.

Pe baza informațiilor oferite de dumneavoastră, atunci când faceți o donație în contul nostru, vă vom trimite o Scrisoare de donație, ca dovadă pentru deducerile fiscale.

Dacă aveți nevoie de informații suplimentare, vă rugăm să nu ezitați să ne contactați!

Datele noastre bancare sunt:

Banca: **ANZ Bank**

Nume cont: **Parish Saint Maria Wellington**

Numărul de cont: **06-0574-0073110-00**

Vă mulțumim!

ÎNVĂȚĂTURI DUHOVNICEȘTI

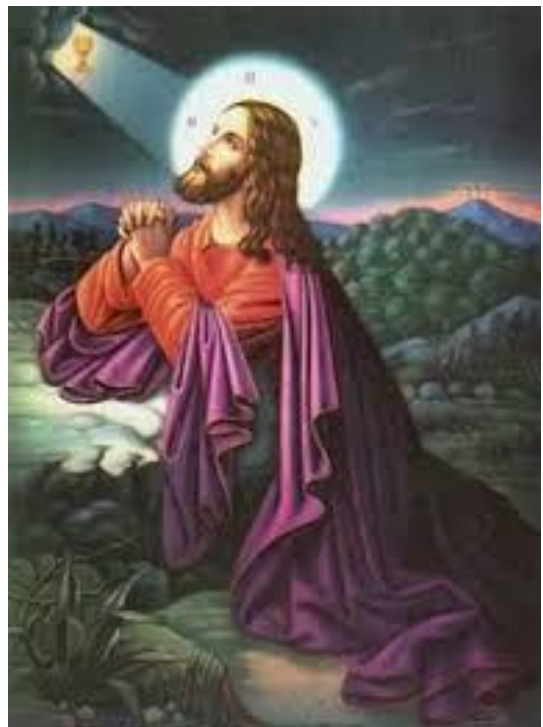
Nu fii iubitor de sine și vei fi iubitor de Dumnezeu! Degeaba tăiem crengile păcatului în afara noastră, dacă în noi rămân rădăcinile care vor crește din nou.

În cele trecătoare, nu poți deveni bogat decât sărăcind pe altul. În cele duhovnicești, nu poți deveni bogat decât îmbogățind pe altul. Fără nici o îndoială că Dumnezeu rânduieste viața noastră mai bine decât am putea-o face noi înșine.

Păcatul este nedreptate. Cine păcătuiește fie se nedreptățește pe sine, fie nedreptățește pe altul. Nimic nu este mai mare ca omul cu Dumnezeu și nimic mai mic ca omul fără Dumnezeu, pentru că dragostea este rădăcina și izvorul binelui. Fii totdeauna cu Dumnezeu, dacă vrei ca Dumnezeu să fie totdeauna cu tine! Unicul adevăr este iubirea. Iubirea este aceea care dă viață și căldură, care inspiră și călăuzește. Iubirea este sigiliul pus creației, semnătura Creatorului. Iubirea explică lucrul mâinilor Sale.

Cu un bănuț dăruit, poți cumpăra cerul. Nu fiindcă cerul ar fi atât de ieftin, ci fiindcă Dumnezeu este atât de plin de iubire. Dacă nu ai nici măcar acel bănuț, atunci dă un pahar cu apă rece!

Faptele săvârșite de oameni sunt de trei feluri: conform firii, mai prejos de fire și mai presus de fire. Firească este pacea, împotriva firii este dușmănia și mai presus de fire, sunt iertarea și binele dezinteresat. Să nu invidiezi slava celui păcătos, căci nu știi care va fi sfârșitul lui. Judecata este fără milă

pentru cel ce n-a făcut milă. Precum meșterul aruncă aurul în topitorie și-l lasă a se cerne și a se curăți prin foc până ce vede că strălucește, tot așa și Dumnezeu lasă sufletele omenești să fie cercetate de necazuri, până ce se curăță și se lămuresc. De aceea, o astfel de cercetare a lui Dumnezeu este o mare binefacere pentru suflet, care trebuie alimentat și hrănit cu Cuvântul lui Dumnezeu. Cel mai mult noi ar trebui să practicăm lectura Noului Testament și a Psaltirii. Aceasta ar trebui făcută în picioare. Din această lectură vine luminarea minții care este schimbată printr-o dumnezeiască schimbare. Cel ce citește Sfânta Scriptură primește o căldură care în singurătate dă naștere la lacrimi, prin care omul este încălzit iar și iar, umplut de daruri duhovnicești, care dau o încântare minții și inimii dincolo de orice închipuire.

Mai presus de toate, aceasta trebuie făcută pentru a dobândi pacea sufletului: "Pace multă au cei ce iubesc legea Ta și nu se smintesc." (Psalmul 118. 165). Este folositor să citești întreaga Sfântă Scriptură într-un mod inteligent. Căci prin acest exercițiu, pe lângă alte bune lucrări, Domnul nu-l va lipsi pe om de mila Sa, ci va înmulți darul Său de înțelegere.

Cei ce cu adevărat s-au hotărât să slujească Domnului Dumnezeu trebuie să se străduiască a-și aminti mereu de Dumnezeu și să rostească rugăciunea inimii către Iisus Hristos.

În Biserică, atunci când te rogi, e de folos să stai cu ochii închiși, cu o atenție concentrată și să deschizi ochii doar când te moleșești sau când somnul îți dă târcoale și te face să moșăi. Atunci ochii trebuie ațintiți către o icoană și către lumina candelii ce arde dinaintea ei.

Chiar dacă noi ne îndepărtăm uneori de Dumnezeu, Dumnezeu rămâne mereu aproape de noi.

JURNAL DE GOSPODINĂ

Tocăniță de dovlecei de post

Ingrediente:

- 5 dovlecei;
- 3 cepe;
- 4 morcovi;
- 4 ardei;
- 5 roșii;
- o legătură de mărar verde;
- o legătură de pătrunjel verde;
- ulei (pentru prăjit);
- sare;
- piper.

Mod de preparare:

Dovleceii cruzi se curăță, apoi se taie felii. Acestea se prăjesc ușor până când se rumenesc. Separat, într-o cratiță se călesc ceapa cu rondelele de morcov, feliile de ardei și de roșii. Se adaugă apa și se lasă la fiert. Când e gata, se adaugă feliile de dovlecel. Se tocă mărarul și pătrunjelul și se presară deasupra.

Poftă bună!

Salam de biscuiți de post

Ingrediente:

- 300g biscuiți de post;
- 50g margarină;
- 100 – 120 ml apă;
- rahat, 4-5 bucăți;
- nucă de cocos;
- 30g cacao;
- stafide, fistic;
- nucă măcinată;
- esență de rom.

Mod de preparare:

Se pun la topit în apă rahatul, margarina și cacaoa și se pun la foc; după ce dă în câteva clocote se dă la o parte. Separat biscuiții se rup bucățele, se amestecă într-un castron cu nuca măcinată și fisticul tăiat bucățele.

Se toarnă lichidele peste biscuiți și se amestecă până devine totul o pastă. Dacă mai este nevoie se mai adaugă apă îndulcită cu zahăr. Se adaugă stafidele și esența de rom. Se omogenizează bine și apoi conținutul se pune în pungi sau folie alimentare legată la capete, sub formă de suluri rotunde ca de salam. Înainte de a se pune în pungi sau folie alimentară, compziția făcută se dă prin nucă de cocos. Se pun la frigider pentru 3 – 4 ore.

Jurnal realizat de Doamna Preoteasă Mariana Floroiu

POVESTEA VORBEI

A bate șeaua să priceapă iapa

Deși aceasta este o expresie larg întâlnită, stratagema «a bate șeaua să priceapă iapa» sugerează că acțiunile militare pot da rezultate mai bune când se execută, în același timp, presiuni politice și diplomatice asupra inamicului. În multe cazuri, un inamic slab poate fi învins fără acțiuni militare dacă știi cum să-l lămurești asupra situației în care se află sau să-i promiți câștiguri; iar un inamic puternic poate fi intimidat printr-o lovitură puternică dată unui inamic slab.

Pentru comandanții de oști, disciplina este mai importantă decât orice. Pentru întărirea capacității de luptă a armatei, ei trebuie să aibă grijă de viața ostașilor și să-i protejeze, dar, în același timp, nu trebuie să îngăduie nici un act de încălcare a disciplinei. Numai în acest mod oștile lor pot învinge. Pentru instaurarea disciplinei, ei recurg uneori la metoda „a bate șeaua să priceapă iapa” sau, altfel spus, la metoda de „a tăia cocoșul pentru a băga frica în maimuțe”.

Aplicarea acestei expresii o întâlnim și în viața socială de zi cu zi, unde la tot pasul se găsește câte un superior care sacrifică sau pedepsește exemplar câte un subaltern mai răsărit, pentru a-și asigura supunerea celorlalți angajați și pentru a-și menține confortul psihologic oferit de poziția de lider.

Despre minciuni și flecăreli

Adaptare după Anton Pann

Omul care e flecar
Troncănește ca un car.
Îl auzi numai:
Hodorog-tronc! vorba îndată,
Ca moara când e stricată.
El pentr-un șoarece se-noonădă
Și jură că n-are coadă.
Și-ncornorează țânțarul
De ți-l face cât măgarul.
Sau vrei, nu vrei, el cu de-a sila
Face musca cât cămila.
Și purecele când îi place
Cât un elefant îl face.
Dacă însă cu minciuna

Ori prânzești, ori cinezi,
Pe amândouă nu le închelbezi.
Căci vremea cu încetul poate
Să le descopere pe toate.
Și mai vârtos minciuna are
Mult prea scurte picioare.
Vorba ceea: vrea să vânză
Castraveți la grădinar,
Dar aceluia de dânsii
Îi este gâtul amar.
Minciuna ca glonțul
În apă se afundă
Și îndată ca frunza
Iese în undă.

Și sulița orișunde
Nu se poate ascunde.
Dar însă mincinos pe mincinos
Nu se poate înșela.
Un mincinos stând odată
Zise altui mincinos:
Prietene, vezi tu turnul
Acel nalt și luminos?
Da, acesta îi răspunse;
Și iar îl întrebă el:
Dar vezi tu tocmai în vârful-i
Cum umblă un șoricel?
Ce mai minciună cu coarne,
Zise prietenul său,

Că eu abia zăresc turnul,
Necum șoricelul tău;
Însă îl aud prea bine
Cum umblă-n tropot,
De parc-ar bubui o toabă
Ș-ar avea la gât un clopot.
Te cred, acela îi răspunse,
Văzându-se înfundat,
Fiindcă nu-și găsisse omul
Cu minciuni de înșelat.
După proverbul ce zice:
A umblat cât a umblat,
Dar acum i s-a-nfundat.

COLTUL COPILĂRIEI

Lupul moralist

de Grigore Alexandrescu

V-am spus, cum mi se pare, de nu îți fi uitat,
Că lupul se-ntâmplase s-ajungă împărat.
Dar fiindcă v-am spus-o, voi încă să vă spui
Ceea ce s-a urmat sub stăpânirea lui.
Auzind împăratul că-n staturile sale
Fac năpăsturi multe păroșii dregători,
Că pravila stă-n gheare, că nu e deal sau vale
Unde să nu vezi jertfe mai mulți prigonitori,
Porunci să se strângă obșteasca adunare
Lângă un copac mare,
Căci vrea pe unii-alții să îi cam dojenească,
Și-n puține cuvinte,
Să le-aducă aminte
Datoriile lor.
Toți se înfățișară, și-nălțimea lupească
Începu să vorbească
C-un glas dojenitor:
"Domnilor de tot felul! Bune sunt astea toate?
Datoriile slujbei astfel le împliniți?
Nu aveți nici sfială, nici frică de păcate,
Să faceți nedreptate și să năpăstuiți?
Toate slujbele voastre țara vi le plătește:
Încă, pe la soroace,
Câte un dar vă face.

Dar reaua năvălire,
Ce o aveți din fire,
Nu se tămăduiește.
Vedeți cu ce morți grele
Se isprăvesc din lume
Și cum lasă rău nume
Acei care fac rele.
Gândiți-vă că poate veți da cuvânt odată
La-nalta judecată.
Gândiți-vă la suflet, și luați de la mine
Pildă a face bine."
Ăst cuvânt minunat,
Pe care domnul lup auz că l-a-nvățat,
Trecând pe lângă sat,
La ziua unui sfânt, când preotul citea
Și propovăduia,
Pe mulți din dregători să plângă i-a-ndemnat.
"E! ce ați hotărât, jupâni amployați?
Oare-o să vă-ndreptați?"
Îi întrebă atunci înălțimea-mblănită,
Ce purta o manta de oaie jupuită.
"Spuneți, o să schimbați purtarea-vă cea
proastă?"

- "Să trăiți la mulți ani, dobitocia-voastră,
Răspunse un vulpoi, în slujbe lăudat.
Ne poate fi iertat,
Să vă-ntrebăm smerit, de vreți a ne-arăta,

De unde-ați cumpărat postavul de manta?"
Când mantaua domnească este de piei de oaie,
Atunci judecătorii fiți siguri că despoaie.

Doi frați cuminiți

de Elena Farago

Noi suntem doi frați, în casă
Și nu ne certăm deloc,
Și suntem tăcuți la masă,
Și cuminiți în orice loc.

Avem hamuri, cerc și minge,
Când pe-afară ne jucăm,
Iar când plouă, ori când ninge,
Liniștiți în casă stăm.

Și cu jucării frumoase
Ne jucăm tot amândoi,
Pe când mama noastră coase,
Ori citește, lângă noi.

Mama noastră ne vorbește
Și ne mângâie duios,
Iară seara ne citește,
Ori ne spune-un basm frumos.

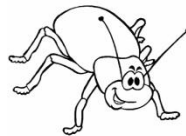
Și ne-nvață lucruri multe,
Și frumoase, stând cu noi,
Și îi place să ne-asculte
Când vorbim noi amândoi...

Și în gândul nostru-ntruna
Auzim povața ei:
- Fiți cuminiți întotdeauna
Și fiți buni, copiii mei!

Gândăcelul

de Elena Fargo

- De ce m-ai prins în pumnul tău,
Copil frumos? Tu nu știi oare
Că-s mic și eu și că mă doare?
De ce mă strângi așa de rău?

Copil ca tine sunt și eu,
Și-mi place să mă joc și mie,
Și milă trebuie să-ți fie
De spaima și de plânsul meu!

De ce să vrei să mă omori?
Că am și eu părinți ca tine,
Și-ar plânge mama după mine,
Și-ar plânge bieteke surori,

Și-ar plânge tata mult de tot
Căci am trait abia trei zile,
Îndură-te de ei, copile,
Și lasă-mă, că nu mai pot!...

Așa plângea un gândăcel
În pumnul ce-l strângea să-l rupă
Și l-a deschis copilul după
Ce n-a mai fost nimic din el!

A încercat să-l mai învie
Suflându-i aripile-n vânt,
Dar a căzut în țărână frânt
Și-nțepenit pentru vecie!...

Scârbit de fapta ta cea rea
Degeaba plângi, acum, copile,
Ci du-te-n casă-acum și zi-le
Părinților isprava ta.

Și zi-le că de-acum ai vrea
Să ocrotești cu bunătate,
În cale-ți, orice vietate,
Oricât de făr-de-nsemnatate
Și-oricât de mică ar fi ea!

Ghicitori

Cinci pitici
Cinci voinici...
Cât îi vezi de mititei,
Faci cu ei tot ce vrei.
Scrii, joci mingea,
Împletești, palate construiești.
(*eletegeD*)

Animalele din casă
Umblă pe sub masă
Când se întânlesc
Rău se ciondănesc
(*acisip iș eleniâC*)

Șade moșul sub uluc
Și fumează din ciubuc;
Apoi, după ce-a fumat,
Îl hrănesc cu aluat.
(*lurotpuC*)

O mie de frățiori,
O mie de dințișori
Stau înfiți câte și-o mie
Într-un fund de farfurie.
(*iuleraos aeraoIF*)

Material realizat de Doamna Preoteasă Mariana Floroiu

SĂ FACEM CUNOȘTINȚĂ...

Stiloul a fost inventat de românul Petrache Poenaru, mai precis, tocul cu rezervor, cum i se spunea atunci. Invenția sa a fost brevetată în 1827 la Viena și Paris. Înainte de invenția tocului cu rezervor, tocurile de scris se înmuiau în cerneală după doar câteva cuvinte scrise. Ulterior, tocul cu rezervor inventat de el va fi îmbunătățit pentru a se ajunge la varianta stiloului modern.

Pe lângă invenția sa, însăși viața lui Petrache Poenaru a fost una interesantă. În tinerețe, el a fost haiduc și apoi pandur în oastea lui Tudor Vladimirescu timp de câteva luni. Absolvent de școală, el este imediat remarcat de Vladimirescu pentru inteligența de care dă dovadă și devine rapid omul de încredere al acestuia. La îndemnul lui Vladimirescu, el pleacă să studieze ingineria la Paris. Poenaru este și primul român care a călătorit cu trenul, în 1830 în Anglia, la inaugurarea primei linii de cale ferată din lume, cea care lega orașele Liverpool și Manchester. În domeniul educației, Poenaru a fost implicat în numeroase proiecte pedagogice și a devenit membru al Academiei Române. Primele măsurări meteorologice din București s-au făcut sub coordonarea sa iar ca pedagog s-a făcut remarcat ca director de școală și profesor de fizică și matematică.

SFATUL MEDICULUI

Diabetul zaharat este un sindrom caracterizat prin valori crescute ale concentrației glucozei în sânge (hiperglicemie) și dezechilibrarea metabolismului.

Organizația Mondială a Sănătății recunoaște trei forme principale de diabet zaharat: tipul 1, tipul 2 și gestațional (apare în timpul sarcinii). Cele mai frecvente forme sunt diabetul zaharat tip 1 și diabetul zaharat tip 2. Termenul diabet zaharat tip 1 a înlocuit mai mulți termeni vechi cum ar fi diabet juvenil și diabet insulino-dependent. La fel, termenul diabet zaharat tip 2 a înlocuit denumiri vechi, printre care și diabet insulino-independent (non insulino-dependent).

Diabetul zaharat tip 1 se caracterizează prin distrugerea celulelor pancreatice producătoare de insulină fapt care conduce la un deficit al acestui hormon. Principala cauză este o reacție autoimună. Diabetul zaharat tip 1 reprezintă aproximativ 10% din cazurile de diabet zaharat din Europa și America de Nord. Majoritatea pacienților prezintă debutul în plină sănătate, frecvent la vârsta copilăriei (deși poate să apară la orice vârstă). Sensibilitatea la insulină este normală mai ales în stadiile incipiente. Tipul 1 necesită tratamentul cu insulină prin injecție, sau, mai nou, inhalare sau pompă automată.

Diabetul zaharat tip 2 se datorează rezistenței crescute la insulină a țesuturilor, însoțită de scăderea secreției de insulină. Lipsa de răspuns la insulină a țesuturilor se datorează cel mai probabil modificării receptorului pentru insulină de pe membrana celulară. Tipul 2 este tratat cu medicație orală o lungă perioadă, el necesitând aportul extern de insulină doar din momentul în care tratamentul oral nu mai este eficient în controlul concentrației glucozei sangvine (tipul 2 este caracterizat printr-o insulinemie ridicată, ca efect compensatoriu), fapt care duce, în timp, la epuizarea capacității de secreție; noile medicamente orale care ridică sensibilitatea celulelor la insulină au tendința să protejeze funcția de secreție, în contrast cu cele care dimpotrivă, își bazează acțiunea pe stimularea insulinei). Factori care pot cauza diabetul tip 2 includ: regimul sedentar de viață și abundența calorică a dietei moderne, fapt concretizat în obezitate sau măcar indici ridicați ai masei corporale, fumat, o mărire a nivelului de colesterol, tensiune (presiunea) arterială înaltă.

Hormonul numit insulină permite celulelor corpului să utilizeze glucoza ca sursă de energie. Când secreția de insulină este insuficientă sau când insulina nu-și îndeplinește rolul în organism, afecțiunea se numește diabet zaharat. Diabetul poate fi ținut sub control printr-o supraveghere atentă a dietei și a greutății și prin exerciții fizice, ca supliment al tratamentului medical.

Prin digestie, unele alimente cu carbohidrați sunt transformate în zahăr (glucoză, mai exact) mai repede decât altele. Acestea au un indice glicemic mai înalt. Diabeticii ar trebui să opteze pentru alimentele care se digeră mai lent. Un aport de grăsimi și proteine poate să scadă indicele glicemic al unei mese. Consultați dieteticianul sau medicul înainte de a vă modifica dieta.

Alimente cu indice glicemic foarte scăzut: legume verzi, fasole boabe, alune, brânză, unt, soia, linte, pește, ouă, crustacee, orz, carne, fructe. Indice glicemic scăzut: fasole la cuptor, mazăre, năut, fasole neagră, cartofi dulci, nuci, porumb dulce, mere, portocale, struguri, iaurt, pere, pâine de secară, paste, fulgi de ovăz. Indice glicemic moderat: pepene roșu, sfeclă, banane, stafide, pâine albă și integrală, biscuiți din secară, muessli, orez, zahăr cristalizat. Indice glicemic foarte înalt: miere, orez expandat, fulgi de porumb, prăjituri din orez, morcovi, baghetă, păstârnac, cartofi.

Rubrici realizate cu sprijinul domnului Daniel Dinică, Medic la Serviciul de Urgențe al Spitalului din Wellington

MEDITAȚII

GLOSSĂ

de Mihai Eminescu

Vreme trece, vreme vine,
Toate-s vechi și nouă toate;
Ce e rău și ce e bine
Tu te-ntreabă și socoate;
Nu spera și nu ai teamă,
Ce e val ca valul trece;
De te-ndeamnă, de te cheamă,
Tu rămâi la toate rece.

Multe trec pe dinainte,
În auz ne sună multe,
Cine ține toate minte
Și ar sta să le asculte?...
Tu așează-te deoparte,
Regăsindu-te pe tine,
Când cu zgomote deșarte
Vreme trece, vreme vine.

Nici încline a ei limbă
Recea cumpăn-a gândirii
Înspre clipa ce se schimbă
Pentru masca fericirii,
Ce din moartea ei se naște
Și o clipă ține poate;
Pentru cine o cunoaște
Toate-s vechi și nouă toate.

Privitor ca la teatru
Tu în lume să te-nchipui:
Joace unul și pe patru,
Totuși tu ghici-vei chipu-i,
Și de plânge, de se ceartă,
Tu în colț petreci în tine
Și-nțelegi din a lor artă
Ce e rău și ce e bine.

Viitorul și trecutul
Sunt a filei două fețe,
Vede-n capăt începutul
Cine știe să le-nvețe;
Tot ce-a fost ori o să fie
În prezent le-avem pe toate,
Dar de-a lor zădărnice
Te întreabă și socoate.

Căci acelorași mijloace
Se supun câte există,
Și de mii de ani încoace
Lumea-i veselă și tristă;
Alte măști, aceeași piesă,
Alte guri, aceeași gamă,
Amăgit atât de-ades
Nu spera și nu ai teamă.

Nu spera când vezi mișeii
La izbândă făcând punte.
Te-or întrece nățărăii,
De ai fi cu stea în frunte;
Teamă n-ai, căta-vor iarăși
Între dâștii să te plece,
Nu te prinde lor tovarăș:
Ce e val, ca valul trece.

Cu un cântec de sirenă,
Lumea-ntinde lucii mreje;
Ca să schimbe-actorii-n scenă,
Te momește în vârteje;
Tu pe-alături te strecoară,
Nu băga nici chiar de seamă,
Din cărarea ta afară
De te-ndeamnă, de te cheamă.

De te-ating, să feri în laturi,
De hulesc, să taci din gură;
Ce mai vrei cu-a tale sfaturi,
Dacă știi a lor măsură?
Zică toți ce vor să zică,
Trecă-n lume cine-o trece;
Ca să nu-ndrăgești nimică,
Tu rămâi la toate rece.

Tu rămâi la toate rece,
De te-ndeamnă, de te cheamă;
Ce e val, ca valul trece,
Nu spera și nu ai teamă;
Te întreabă și socoate
Ce e rău și ce e bine;
Toate-s vechi și nouă toate:
Vreme trece, vreme vine...

